

La següent parada és Ulan Ude, capital de la regió dels Buriats, antigament integrada a la Federació mongola. D'aquí que un trenta per cent de la població no sigui russa, sinó mongola, o millor dit, buriata. Originàriament parlaven una altra llengua però mica en mica es va perdent perquè tant a la URSS com a la Federació Russa actualment, l'ensenyament és majoritàriament en rus. Tot i això, la noia que ens va acollir s'esforçava per ensenyar-nos els costums del seu país. La següent parada ja és Vladivostok, a la costa del mar del Japó i a tres dies de tren, que un cop més transcorren de manera distreta entre lectures, xerrades, tès i ous durs.

Sibèria és immensa. Pots passar hores i hores, per no dir dies, sense que el paisatge canviï. Taiga, terreny pantanós, cereal, i de tant en tant, una ciutat o un poble amb les cases de fusta i els carrers sense asfaltar. A l'antiga unió soviètica els pisos i les cases eren tots iguals. Tots els barris perifèrics de totes les ciutats de Rússia tenen el mateix caire, gris i trist. Un dels altres avantatges del couchsurfing és que hem viscut amb la gent del país. Hem dormit amb ells en aquests blocs de pisos, tots pintats de la mateixa manera, tots calcats, al llarg de 9300 quilòmetres. Hem menjat en restaurants on sols mai hauríem anat senzillament perquè a la porta no hi havia ni un cartell, hem begut amb ells i ens han tractat com si fóssim amics de tota la vida.

El gust de boca que deixa aquest viatge és diferent del que et pot deixar un viatge a un país de cultura

radicalment diferent o en un lloc on els paisatges són de pel·lícula, senzillament perquè no trobes ni una cosa ni l'altra. Però malgrat tot, resulta una experiència molt interessant. Sobretot perquè arreu veus vestigis del seu passat comunista, tant ingènuament idealitzat per uns com desmesuradament demonitzat per altres. Els russos senzillament, hi conviuen. No hem trobat cap rus que renegui del passat soviètic. Es va acabar, i ara s'han llençat de forma salvatge a un capitalisme voraç. És aquest xoc que el fa estranyament interessant. Aquest contrast entre un transport públic envellit però molt eficaç amb l'arribada en massa del cotxe, entre un Estat que garanteix uns mínims per tothom o un que volent-ho o no, afavoreix les desigualtats entre classes, el contrast entre no tenir gairebé res o tenir mòbil, portàtil, cotxe o roba cara sempre que tinguis una feina ben pagada, etc. En resum, un viatge altament recomanable.

Bernat Pratginestos

32è Aplec Excursionista dels Països Catalans. 2008

"El Club Muntanyenc de Mollet amb 64 anys d'història assumeix l'organització d'aquest 32 Aplec Excursionista dels PP CC hi ho fa amb el coratge que dona la força tel·lúrica d'aquesta serra d'or amb prop de mil agulles situada al cor de Catalunya, que acull un monestir gairebé mil·lenari, lloc de peregrinació secular, santuari de la patrona de Catalunya, paradís d'escaladors..."

"Aquest Aplec és una prova que l'Excursionisme manté a casa nostra tot el seu vigor i que Montserrat continua sent un punt de trobada i de gaudi. Us desitjo que la vostra estada sigui ben profitosa, que l'Aplec culmini els seus objectius i que pugueu tornar a les vostres llars amb la satisfacció d'haver conviscut fraternalment amb gent vinguda de tots els Països Catalans..."

Amb aquestes paraules de benvinguda recollides al butlletí, del Club Muntanyenc de Mollet i del Pare Abat

Josep M. Soler iniciàvem les activitats de l'aplec que fa trenta-dos. Arribem a Monistrol el vespre del divendres per fer l'inscripció a la recepció ubicada a can Gibert, casa restaurada recentment com a centre social i sala d'exposicions, just a temps per assistir seguidament a l'hissada de la bandera de l'Aplec al balcó de l'Ajuntament i a continuació al concert de l'Orfeó Monistrolenc que es feia a l'Església parroquial. Pels carrers de Monistrol començarem a sentir diversos parlars d'arreu dels Països Catalans amb els seus matisos certament enriquidors.

El dissabte 6 de desembre de bon matí ens trobem a l'estació del cremallera de Monistrol amb en Joan Arenas, Josep Gargallo i en Joan Mundet que col·laboren amb l'organització i fan de guies de l'excursió més llarga del dia i que repetiran demà, anant des de can Massana fins al Monestir travessant el massís d'un extrem a l'altre.